

MINISTERSTWO SPRAW WOJSKOWYCH

Uzbr. 2.

1930.

INSTRUKCJA O BRONI PIECHOTY

CZĘŚĆ II

Ręczny karabin maszynowy „Browning” wz. 28.

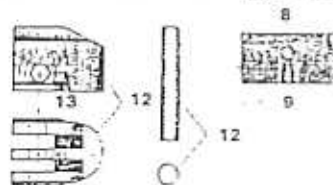
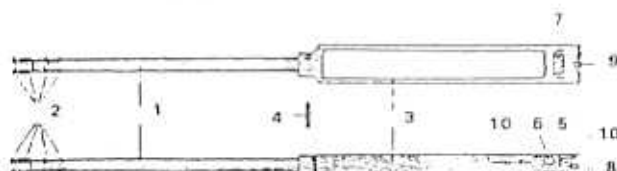
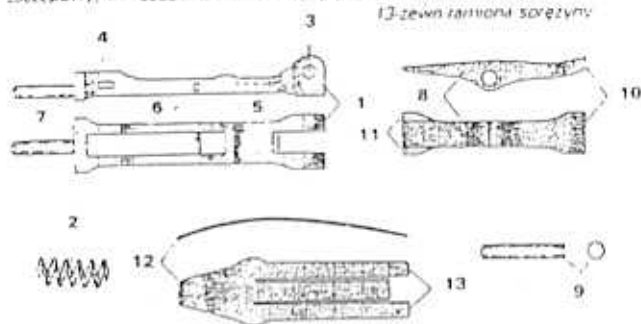
WARSZAWA 1930

Ręczny karabin maszynowy
Browning wz. 28

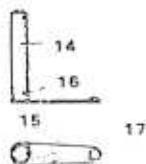
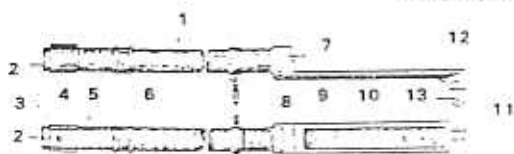

Rkm wz.28

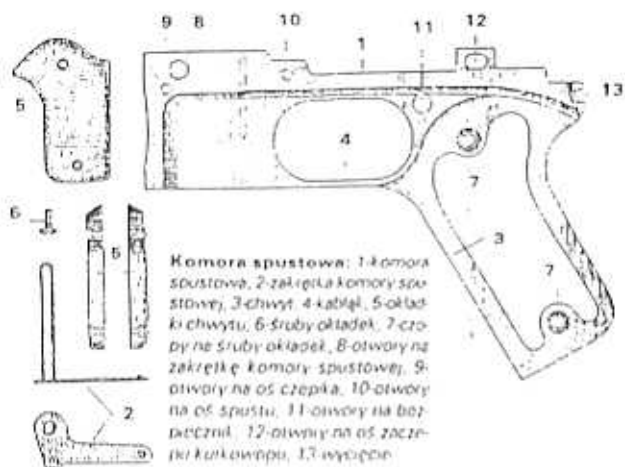
Osada i zaczep kurkowy: 1-osada zaczepu, 2-sprężyna osłony zaczepu, 3-otwory na os zaczepu, 4-otwory na os spustu, 5-zęszlg przerywacza, 6-opora przerywacza, 7-żerdź sprężyny osady, 8-zaczep kurkowy, 9-os zaczepu, 10-zab zaczepowy, 11-nasada na ramiona sprężyny, 12-sprężyna zaczepu, 13-zewn ramiona sprężyny

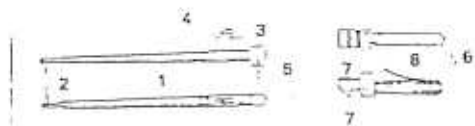

Tłok: 1-otwór, 2-otwór, 3-otwór, 4-otwór, 5-otwór, 6-otwór, 7-otwór, 8-otwór, 9-otwór, 10-otwór, 11-otwór, 12-otwór, 13-otwór

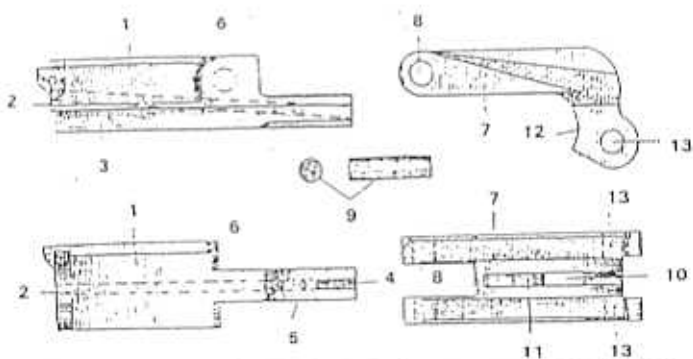

Rura gazowa: 1-rura gazowa, 2-otwór na zaskr regulatora, 3-nasada rury gazowej, 4-otwory gazowe, 5-otwory odpływowe, 6-otwór żerdzi, 7-opora suwad, 8-otwór na śrubę nasady, 9-przedłużka opory suwad, 10-otwór na śrubę nakł., 11-nasada przedłużki opory suwad, 12-otwór na zakrętkę rury gazowej, 13-otwór na pokrywy wlotu, 14-zakrętkę rury gazowej, 15-kołko zakrętki, 16-nasada zakrętki, 17-kołko zakrętki

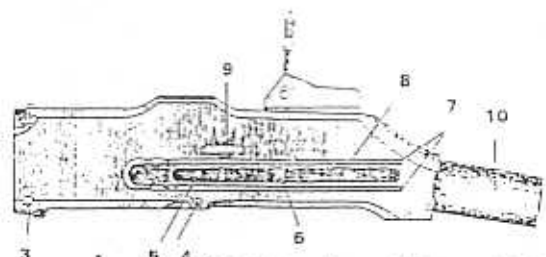

Iglica: 1-iglica, 2-prot, 3-napinacz, 4-zestżgnapinacza, 5-zprubienie iglicy, 6-wyciąg, 7-paszur, 8-sprężyna wyciągu, 9-dźwignia ryglowa, 10-otwór na górną osź dźwigni rygla, 11-otwór na dolną osź dźwigni rygla

Zamek: 1-łebek zamka, 2-rolko, 3-podłuska, 4-wyciąg na napinacz iglicy, 5-otwory dla uszczelnienia gazowej komory, 6-otwór na osź rygla, 7-rygl, 8-otwory na osź rygla, 9-osź rygla, 10-wyciąg na napinacz, 11-napora napinacza, 12-zestżg, 13-otwory na górną osź dźwigni rygla

Komora zamkowa: 1-gwint na łutę, 2-wycięcie na nasadkę przedłużki opory suwadła, 3-otwór na zakrętkę łuty gazowej, 4-otwór na zakrętkę komory spustowej, 5-otwór do wyjmowania dolnej osi dźwigni rygla, 6-otwór na czoło dźwigni pokrętki, 7-wodźdło rączki zamkowej, 8-podłużne wycięcie na dolną osź dźwigni rygla, 9-wycięcie na tylną wodźdło zamka, 10-komorę osłabiającą odrzut, 11-wodźdło suwadła

RĘCZNY KARABIN MASZYNOWY „BROWNING” wz. 28.

1. Opis.

Ręczny karabin maszynowy „Browning” wz. 28 jest bronią palną samoczynną. Działanie tej broni polega na wykorzystaniu gazów, uchodzących przez osobny otwór w lufie, do cofania mechanizmu.

Można z niego strzelać zarówno ogniem ciągłym jak i strzałami pojedynczemi.

Rozgrzaną lufę chłodzi powietrze.

Amunicję ładuje się w magazynki po 20 naboii.

3.
Ogólna
charakte-
rystyka.

Kaliber lufy	7,9 mm,	
kaliber pocisku	8,2 mm,	
najniższy celownik	300 m,	
najwyższy celownik	1000 m.	

4.
Dane licz-
bowe.

Długość:

ręcznego karabina maszyno- wego	1,11 m,	
lufy	611 m,	
linji przezierania	742 mm.	

Wysokość ustawienia karabina	360 mm.	
---	---------	--

Ciężar:

karabina	około	9 kg,
lufa	około	2,45 kg,
magazynek bez naboju		0,26 kg,
magazynek z 20 nabojami		0,72 kg.

Gwinty:

ilość brzd	4
skręt stały prawy.	

Dane balistyczne:

szybkostrzelność teoretyczna	600 strzałów na minutę
szybkostrzelność praktyczna około	400 " " "
szybkość początkowa	815 do 850 m/sek.

5.
Części.

a) Karabin.

- 1) Lufa,
- 2) komora zamkowa i kolba
- 3) przyrząd celowniczy,
- 4) przyrząd spustowy,
- 5) rura gazowa,
- 6) zamek,
- 7) tłok z suwadłem,
- 8) urządzenie powrotne i osłabiacz odrzutu,
- 9) dwójnóg.

b) Przybory.

6. Lufa. Lufa (rys. 1) nadaje kierunek lotu pociskowi, wyrzuconemu z niej siłą prężności gazów, wytworzonych przy spalaniu się pro-

chu. Wewnątrz tworzy gwintowany przewód. Przedni otwór lufy nazywa się wylotem (2).

W tylnej części lufy znajduje się komora nabojowa (3). Przednia część lufy jest zewnętrznie nagwintowana (4) do nakręcania tłumika płomieni lub odrzutnika do ślepych naboji. W braku ich nakręca się nakrętkę wylotu (5), ochraniającą gwint przed uszkodzeniem. Otwór nakrętki (6) służy do zakładania klucza.

Na górnej części lufy za gwintem znajduje się klin podstawy muszki z otworem na przetyczkę tej podstawy.

Podstawa muszki (7), osadzona na lufie pierścieniem (8) i wycięciem na klin (9), jest umocowana przetyczką (10). Klin podstawy uniemożliwia obrócenie się podstawy muszki, a przetyczka chroni ją przed zsunięciem się wprzód.

Dalej za podstawą umocowana jest na lufie przetyczką osada rury gazowej (11), która służy do połączenia rury gazowej z lufą. Lufa i osada rury gazowej są u dołu przewiercone i tworzą otwór gazowy (12) przez który przedostają się gazy z lufy do regulatora gazowego.

W tylnej części lufa jest zgrubiona i ma karby (13), które powiększają powierzchnię lufy celem szybszego jej ochłodzenia. Ostatnie dwa karby są dwukrotnie przerwane do zakładania klucza. Od dołu karby są ścięte. Na ścięciu ostatniego karbu znajduje się kreska, która wskazuje położenie lufy po wkręceniu jej w komorę zamkową.

Lufę łączy się z komorą zapomocą gwintu (14).

Od tyłu ma lufa wślizg (15), umożliwiający wprowadzenie naboju do komory nabojoyej, oraz wycięcie na wyciąg.

7.
Komora
zamkowa.

Komora zamkowa (rys. 2, 2-a) mieści w sobie i wodzi zamek oraz suwadło. Z przodu łączy się z lufą zapomocą gwintu (16), pod którym ma wycięcie na nasadę przedłużki opory suwadła (17).

Na prawej stronie komory zamkowej jest otwór na zakrętkę rury gazowej (18) przechodzący przez obie ściany oraz wyrzutnica (19), przez którą łuski wypadają nazewnątrz. W górze nad nią znajduje się opora pokrywy wyrzutnicy (20) z wycięciem. Dalej do tyłu ma otwór na zakrętkę komory spustowej (21), otwór umożliwiający wyjęcie dolnej osi dźwigni rygla (22), otwór na oś dźwigni pokrywy wyrzutnicy (23), otwór na czop dźwigni pokrywy (24) oraz rowek na występ dźwigni (25).

Po lewej stronie komora ma wgłębienie na kołec zakrętki rury gazowej, wodzidło rączki zamkowej (26) otwór na zakrętkę komory spustowej (21), wgłębienie na kołec tej zakrętki oraz trzy litery „P”, „C” i „B”, które określają nastawienie skrzydełka bezpiecznika, a to: „P” — strzały pojedyncze, „C” — ogień ciągły i „B” — zabezpieczenie.

Wodzidło rączki zamkowej ma podłużne wycięcie (27) do przepuszczania dolnej osi dźwigni rygla. Nad wodzidłem rączki znajduje się wycięcie na tylne wodzi-

dło zamka (28) a nad nim wyżłobienie, umożliwiające odchylenie tylnego wodzidła zamka.

W tylną część komory zamkowej jest wkrecona komora osłabiacza odrzutu (29), a na górnej części jest osadzony celownik.

Wewnątrz, wzdłuż obydwu ścian, komora zamkowa tworzy wodzidło suwadła (30). Ponad niem są przynitowane do ścian dwa przednie wodzidła zamka, prawe i lewe. Z lewej strony jest umieszczone tylne wodzidło zamka (31), umocowane na sprężynie tylnego wodzidła zamka (32); daje się odsunąć w lewo, umożliwiając wyjęcie zamka przy rozkładaniu karabina.

Nad wodzidłem zamka w górnej części komory zamkowej znajduje się długa listewka, która jest górnem wodzidłem trzona zamkowego. W środku górnej części komory znajduje się opora ryglowa, o którą opiera się rygiel w czasie oddawania strzału.

Rączka zamkowa (rys. 3) (33) służy do cofnięcia mechanizmu zamkowego (do pierwszego strzału). Z przodu ma uchwyt (34), umożliwiający wygodne jej pociągnięcie. Za nim ma otwór (35), umożliwiający wyjęcie nazewnątrz (w prawo) dolnej osi dźwigni rygla, przy rozkładaniu karabina. W ręczce mieści się zatrzask (36) ze sprężyną zatrzasku (37) i tłoczkiem zatrzasku (38), który utrzymuje rączkę w wodzidłach i nie pozwala na samowolne przesuwanie się jej podczas strzelania.

Pokrywa wyrzutnicy (rys. 4) (39) połączona ruchomo osią (40) z dźwignią

pokrywy wyrzutnicy (41), chroni mechanizm zamkowy przed zanieczyszczeniem. Dźwignia ma: otwór na oś pokrywy (42), otwór ma swoją oś (43), otwór na kolec przycisku (44), czop dźwigni pokrywy (45), który pod działaniem suwadła powoduje samoczynne otwarcie wyrzutnicy, występ (46), utrwalający położenie otwarcia, oraz uchwyty (47), pozwalający na otwarcie lub zamknięcie wyrzutnicy.

Przycisk (48) służy do połączenia dźwigni z komorą zamkową. Ma oś dźwigni pokrywy wyrzutnicy (49), zaopatrzoną w dwa występy, które po przekręceniu przycisku zachodzą za ściany komory zamkowej i umocowują dźwignię.

Dłuższe ramię przycisku jest zakończone kolcem (50), który wchodząc w swój otwór na dźwigni pokrywy uniemożliwia przekręcenie się i wypadnięcie przycisku.

Kolba (rys. 5) (51) osadzona na komorze osłabiacza odrzutu wyłobieniem (52) i przytwierdzona za jego pośrednictwem do tylnej części komory zamkowej, mieści w sobie osłabiacz odrzutu i urządzenie powrotne, do którego jest przykręcona jedną ze śrub trzewika. Ztyłu jest okuta trzewikiem (53), przymocowanym do niej trzema śrubami (54).

Strzemię tylne (55) osadzone na osi (56) w osadzie strzemięcia (57) służy do przeciągnięcia pasa. Osada strzemięcia jest przykręcona do kolby dwiema śrubami (58).

8.

Przyrząd
celowniczy.

Przyrząd celowniczy składa się

z celownika i muszki.

odpływowych (133) przez które uchodzi nadmierna ilość gazów nazewnątrz. Za nimi znajduje się osada jarzma (134).

Wnętrze rury gazowej dostosowane jest do średnicy pierścieni tłoka.

Tylna część rury gazowej jest zakończona oporą suwadła (135) i służy jako oparcie suwadła przy końcu jego ruchu wprzód. Opora suwadła ma w dolnej części otwór na śrubę nakładki (136). Na górnej ścianie ma wyżłobienie, w które wchodzi wygięcie ochraniacza. Opora suwadła przechodzi w tyle w przedłużkę (137) z otworem na śrubę nakładki (138). Przedłużka zakończona jest nasadą (139) z dwoma otworami, górny na zakrętkę rury gazowej (140) i dolny na oś pokrywy wjazdu (141). Nasadą przedłużki osadza się rurę w komorze zamkowej i umocowuje to połączenie przy pomocy zakrętki rury gazowej (142). Skrzydełko zakrętki (143) służy do jej przekręcania. Przed samoczynnym wysuwaniem się zakrętki chroni ją nasada zakrętki (144), która przy podniesieniu skrzydełka wgórze, wchodzi w odpowiednie wycięcie w ścianie otworu na zakrętkę. Kolec (145), zapadając w odpowiednie wyżłobienie na lewej ścianie komory zamkowej, utrwała położenie skrzydełka.

Pokrywa wjazdu (rys. 8a) (146), osadzona na nasadzie przedłużki rury gazowej na osi (147), zamyka komorę zamkową, zabezpieczając mechanizm przed zanieczyszczeniem. Ma zatrzask (148) ze sprężyną (149), który ją unieruchamia przy zamknięciu wjazdu oraz po obróceniu jej wprzód podczas strzelania.

Rurę gazową zamyka z przodu wkręcony w nią regulator (150), który reguluje trzema różnej wielkości otworami gazowymi (151), dopływ gazów z lufy, a tem samem ich ciśnienie w rurze gazowej. Nastawienie regulatora na odpowiednią cyfrę „1”, „2”, „3” oznacza połączenie odpowiedniego otworu gazowego regulatora z otworami na rurze gazowej i lufie.

Przy nastawianiu regulatora należy go dokręcić aż do oporu, następnie odkręcając nastawić na odpowiednią cyfrę tak, aby ona znalazła się nawprost górnego wycięcia na rurze gazowej, poczem zaciśnąć zacisk regulatora. Regulator wchodzi swym węższym końcem w wydrążenie tłoka, tworząc z nim razem zamkniętą przestrzeń, która umożliwia wykorzystanie isły gazów, uchodzących z lufy przez otwór gazowy. Szczelność zapewniają pierścienie na węższym końcu regulatora.

Zacisk regulatora (152) osadzony w swym otworze (153) umocowuje każdorazowe nastawienie regulatora. Wyżłobienia na klucz (154) służą do zakładania klucza, celem wykręcenia regulatora.

Za osadą jarzma znajduje się strzemię przednie (155), umocowane na rurze przy pomocy pierścienia (156) i śruby (157).

Aby umożliwić strzelcowi uchwycenie rozgrzanego karabina ma rura gazowa nakładkę drewnianą (rys. 9) (158) przy-mocowaną do niej dwiema śrubami (159).

Dla przedniej śruby jest osadzona w nakładce gwintowana wkładka i (160) Nakładka jest zabezpieczona przed rozgrza-

niem się od strony lufy blaszanym ochrania czem (161), zamykającym ją zgóry.

Mechanizm zamkowy (rys. 10, 10-a) składa się z:

- trzon zamkowego,
- rygla,
- dźwigni rygla,
- iglicy,
- wyciągu ze sprężyną.

Trzon zamkowy (162) służy do zamykania, do wprowadzania naboju i wyciągania łusek.

Zprzodu tworzy czółko (163) o które opiera się dno łuski. W środku czółko ma otwór igliczny na grot, z prawej strony gniazdo wyciągu, a od spodu tworzy podajnik (164), który wypycha nabój z magazynka i podaje do lufy. Wewnątrz trzon ma przewód igliczny, z tyłu ma wycięcie na napinacz iglicy (165) oraz dwa otwory (166), które uchodzą gazy w razie pęknięcia łuski. U góry trzon ma otwór na oś rygla (167).

Rygiel (168) osadzony swemi otworami (169) na osi rygla (170) rygluje przetrzałe lufę, opierając się o oporę ryglów w komorze zamkowej i nie pozwala na otwarcie tak długo zanim pocisk nie opuści lufy. Po bokach ma wycięcia odpowiadające wycięciom w górnej ścianie komory zamkowej. Pośrodku ma wycięcie na napinacz (171), który przy ruchu zamka wtył cofa iglicę, naciskając naporą (172) na napinacz. W dolnej części ma ześlizgi (173), a dalej otwory na górną oś dźwigni rygla (174). Przy ruchu zamka wprzód ześlizgi opie-

11.
Mechanizm
zamkowy.

rają się o wodzidło trzona zamkowego, unoszą rygiel w górę i wpychają go przed oporę ryglową w odpowiednie wgłębienie w górnej ścianie komory zamkowej.

Iglica (175) wodzi się w przewodzie iglicznym trzona. Z przodu ma grot (176), który przechodząc przez otwór igliczny czółka uderza w spłonkę naboju. U góry ma napinacz (177), którego ześlizg (178) wchodząc w wycięcia napory napinacza, cofa iglicę w tył. Z tyłu iglica jest zakończona zgrubieniem (179), w które uderza kurek w ostatniej chwili ruchu suwadła wprzód.

Wyciąg (180) osadzony w gnieździe na trzonie zamkowym, wyciąga pazurem (181) łuski z komory naboju. Sprężyna wyciągu (182) stale dociska pazur do łuski oraz utrzymuje wyciąg w gnieździe.

Dźwignia ryglowa (183) podnosi i opuszcza rygiel, łącząc go z kurkiem i suwadłem. Ma dwa otwory, jeden na górną oś dźwigni rygla (184), która łączy ją z rygłem, drugi na dolną oś dźwigni rygla (185), łączącą ją z kurkiem i suwadłem.

12. Tłok (rys. 11) (186) umieszczony w rurze gazowej przenosi siłę gazów przedostających się przez otwór gazowy na inne części mechanizmu.

Wspólnie z regulatorem tworzy w rurze gazowej, tuż pod otworem gazowym na lufie, małą zamkniętą przestrzeń, w której gazy gromadzą się i rozprężają, odrzucając tłok w tył.

W tym celu tłok jest z przodu wyłobiony, stanowiąc rodzaj ruchomej komory

gazowej. Średnica jej odpowiada ściśle zewnętrznej średnicy regulatora.

Zewnątrz ma tłok kilka pierścieni (187), które stanowią uszczelnienie i prowadzenie tłoka w rurze gazowej.

Ztyłu łączy się z suwadłem (188) zapomocą gwintu i przetyczki (189).

Suwadło przenosi pracę tłoka (przy ruchu wtył) i sprężyny powrotnej (przy ruchu wprzód) na mechanizm zamkowy.

Wodzi się ono w komorze zamkowej po odpowiednich wodzidłach.

W tylnej części tworzy gniazdo na kurek (190) oraz ma otwory na dolną oś dźwigni rygla (191).

Pod gniazdem wycięty jest w suwadle ząb kurkowy (192), o który zaczepia ząb zaczepu kurkowego przy strzałach pojedynczych i przy przerwaniu ognia.

Ztyłu ma suwadło otwór na żerdź powrotną (193). Skośne wyżłobienie (194) tylnej ściany suwadła poniżej tego otworu ułatwia włożenie żerdzi powrotnej podczas składania karabina.

Z prawej strony znajdują się wycięcia na czop dźwigni pokrywy wyrzutnicy (195), które przy ruchu suwadła wtył lub wprzód powodują otwarcie wyrzutnicy.

Kurek (196) osadzony w swem gnieździe na suwadle i połączony z niem i z rygłem przy pomocy dolnej osi dźwigni rygla (197) przechodzącej przez otwór (198) uderza w iglicę w ostatniej chwili ruchu suwadła wprzód. Przechodząca przez kurek dolna oś dźwigni rygla wychodzi z lewej strony kilka milimetrów poza suwadło i wcho-

dzi w odpowiednie wyźłobienie rączki zamkowej, umożliwiając w ten sposób cofnięcie mechanizmu przy pociągnięciu rączki zamkowej wtył.

13.
Urządzenie
powrotne.

Urządzenie powrotne (rys. 12) służy do przesuwania zpowrotem do przodu zamka i suwadła, cofniętych skutkiem działania gazów.

Składa się z:

komory sprężyny powrotnej,
sprężyny powrotnej z oporą
i tłoczkiem, oraz
żerdzi powrotnej,

Komora sprężyny powrotnej (199) jest to rura o wymiarach dostosowanych do wymiarów sprężyny powrotnej umieszczona w odpowiednim wycięciu kolby. Z przodu jest lekko zagięta do środka, co uniemożliwia wyjście tłoczka sprężyny powrotnej do przodu. Na zewnętrznej jej stronie jest umocowana na stałe opora sprężyny osłabiająca (200), z gwintem dla jego komory.

Wyźłobienie na oporze (201) służy do odkręcenia komory sprężyny powrotnej przy pomocy klucza.

Sprężyna powrotna (202) umieszczona w komorze, opiera się z tyłu o swą oporę, z przodu zaś o tłoczek (203), który przenosi siłę sprężyny na żerdź powrotną. Tłoczek ten opierając się o przednie zagięcie komory sprężyny powrotnej, zatrzymuje dalszy ruch sprężyny, uniemożliwiając jej wypadnięcie do przodu.

Opora sprężyny powrotnej (204)

wśrubowana w komorę sprężyny, ma ztyłu nagwintowany otwór na śrubę kolby. Śruba ta łączy ją z komorą sprężyny powrotnej.

Na komorze tej jest osadzona komora osłabiacza odrzutu, która jest wkręcona w tylną ścianę komory zamkowej. Tem samym śruba kolby umocowuje kolbę na komorze zamkowej.

Żerdź powrotna (205) przenosi pracę sprężyny powrotnej na kurek, suwadło i zamek. Zprzodu opiera się o kurek, ztyłu o tłoczek sprężyny powrotnej.

Oslabiacz odrzutu (rys. 13) ma na celu osłabienie uderzenia cofających się części mechanizmu o kolbę i tem samym zmniejszenie wstrząsów, jakie to uderzenie udziela broni.

Komora osłabiacza odrzutu przednią częścią wkręcona w komorę zamkową, ztyłu zaś zamknięta opora sprężyny osłabiacza. Mieści ona w sobie osłabiacz odrzutu składający się:

ze zderzaka (206), pierścieni bronzowych (207), czterech stożków stalowych (208) i sprężyny osłabiacza (209).

Pierścienie bronzowe z których każdy ma jedno przecięcie i trzy nacięcia, są nasadzone na stożki stalowe.

Uderzenie suwadła odbiera zderzak, który przenosi je na pierścienie, stożki i sprężynę. Pierścienie dzięki przecięciom i nacięciom rozszerzają się sprężyście, łagodząc częściowo to uderzenie. Część uderzenia przyjmuje na siebie silna sprężyna osłabiacza, opierająca się

14.
Oslabiacz
odrzutu.

ztyłu o swą oporę (złączoną z komorą sprężyny powrotnej), z przodu zaś o stożek stalowy.

W ten sposób kolba otrzymuje uderzenie osłabione już rozszerzaniem się pierścieni i ściśnięciem sprężyny osłabiająca, co w dużym stopniu zmniejsza jego siłę.

15. Dwójnóg. Dwójnóg (rys. 14, 14-a) służy do podparcia karabina.

Składa się z:

nózek,
dźwigara,
jarzma i
rozpórki.

Nóżki (210) są u dołu zakończone płozami (211), zaopatrzonemi od strony wewnętrznej w wycięcia, które obchwytną nakładkę przy złożeniu nóżek. Plozy są połączone z nóżkami za pomocą nitów (212).

W górnej części nóżek są umocowane nitami (213) osady rozpórki (214).

Górne końce nóżek wchodzą w osady nóżek (215). W dół również są zamocowane nitami (216).

Osady nóżek są umieszczone w osi nóżek (217) w odpowiednich wycięciach (218) na swych osiach (219).

Oś nóżek jest umieszczona w dźwigarze (220) który ma wycięcia (221) ograniczające ruch nóżek. Dźwigar osadzony obrotowo na jarzmie (222) jest umocowany przeważnie przez łożysko (223).

Jarzmo składające się z dwóch części jest osadzone w nasadzie jarzma na rurze gazowej i łączy dwójnóg z karabinem.

Rozpórka (224) umieszczona na nóż-

kach, przy pomocy osad rozpórki utrwała rozstawienie nóżek.

Przy składaniu nóżek należy podnieść ramiona rozpórki (225) do góry i nóżki złożyć; osady nóżek wychodzą wtedy z wycięć na dźwigarze i zezwalają pochylić nóżki całkowicie wtył.

Spinacz (226) umieszczony na prawej nóżce służy do umocowania złożonych nóżek.

W tym celu po ułożeniu płóz po bokach nakładki należy przy pomocy uchwytu spinacza (227) założyć spinacz na oporę spinacza (228), umieszczoną na lewej osadzie rozpórki.

Ogólny widok karabina (z prawej strony) podaje rysunek 15.

b. Przybory.

Do przyborów (rys. 16, 16 a) należą:

magazynek,
tłumik płomieni,
odrzutnik ślepy,
klucz,
wyciągacz łusek,
ładownik,
skrobaczka,
olejarka,
pas na magazynki,
pas,
pokrowiec,
torba na części zapasowe i przybory,

16.
Przybory.

ponadto odpowiednia ilość części zapasowych oraz przybory do czyszczenia broni.

17. Magazynek służy do donoszenia naboju. Magazynek i mieści w sobie 20 naboju ułożonych w dwa rzędy.

Części:

komora magazynka,
dno,
donośnik,
sprężyna donośnika.

Komora magazynka (1) ma na tylnej ścianie zaczep (2), za który zaskakuje czepik po włożeniu magazynka we właz, zapewniając w ten sposób silne przyleganie magazynka do karabina.

U góry tworzy dwa przytrzymacze (3), które uniemożliwiają wyjście naboju do góry.

Dno (4) zamyka magazynek od dołu i służy jako oparcie dla sprężyny donośnika.

Donośnik (5) umocowany wewnątrz magazynka, donosi naboje do włazu. Z prawej strony ma rozdzielacz (6), który powoduje ułożenie się naboju w dwa rzędy, jak również doniesienie zawsze tylko jednego naboju.

Sprężyna donośnika (7) podnosi donośnik do góry.

18. Tłumik płomieni służy do maskowania płomieni podczas strzelania; nakręca się go na wylot lufy, odkręcając poprzednio nakrętkę wylotu.

19. Odrzutnik ślepy służy do zmniejszenia otworu wylotowego lufy, a przez to samo powiększenia ciśnienia w lufie przy strzelaniu ślepymi nabojami.

Klucz (10) służy do wykręcania lufy, nakrętki wylotu, opory sprężyny osłabiaacza śrub, do odciągania tylnego wodzidła zamka, oraz do cofania żerdzi sprężyny powrotnej.

20.
Klucz.

Wyciągacza zerwanych łusek używa się do wyciągania poprzecznie zerwanych łusek.

21.
Wyciągacz
zerwanych
łusek.

Ładownik (11) służy do szybkiego napełniania magazynków amunicją łożkową. Dolną szerszą część nakłada się na magazynek, do górnej zwężonej wkłada się łożkę z nabojami.

22.
Ładownik.

Po nałożeniu ładownika na magazynek i włożeniu łożki z nabojami należy nacisnąć kciukiem na górny nabój w łożce tak aby wszystkie naboje weszły do magazynka. Następnie wyjąć łożkę i włożyć nową z nabojami, powtarzając te czynności tak długo, aż w magazynku znajdzie się 20 naboji. Po napełnieniu magazynka odjąć ładownik.

Skrobaczka (12) służy do wyskrobywania osadów prochowych i innych zanieczyszczeń z komory gazowej, a jej przetyczka (13) do przetykania otworów gazowych po dłuższem strzelaniu.

23.
Skro-
baczka.

Olejarka (14) mieści w sobie połowy zapas oleju do smarowania broni. Zbiornik (15) na olej ma w górnej części wlewnik (16) nagwintowany, w który jest wkręcona rurka (17) od góry zakręcona korkiem (18). Łańcuszek (19) chroni korek i rurkę przed zgubieniem.

24.
Olejarka.

Do przenoszenia magazynków służy ładownica, która mieści w sobie 6 magazynków.

25.
Ładownica.

26. Pokrowiec chroni karabin przed kurzem i deszczem.

27. Pas karabinowy umocowany na strzemionach służy do przenoszenia karabina.

28. W torbie (20) umieszcza się części zapasowe i przybory w myśl odpowiedniego zestawu.

2. Rozkładanie i składanie.

29. Każdy karabin wzięty do ręki należy uważać za nabity. Rozkładanie polowe karabina może skutecznie każdy strzelec w celu oczyszczenia broni lub wymiany zepsutych części. Może ono odbywać się tylko pod nadzorem podoficera. Aby uniknąć pomyłek przy składaniu, należy układać przy rozkładaniu wszystkie części w kolejnym porządku tak, jak się je wyjmuje z karabina lub pewnej części składowej.

30. Przed przystąpieniem do rozkładania należy przekonać się czy karabin jest rozładowany i czy niema naboju w lufie.

Rozkładanie karabina odbywa się w następującym porządku:

1) położyć karabin chwytem do góry, tak aby nie opierał się na muszecie, używając ewentualnie odpowiedniej podkładki,

2) pociągnąć rączkę zamkową w tył,

3) przekręcić w górę zakrętkę rury gazowej i wyjąć ją,

4) podnieść pokrywę wlotu i położyć ją na nakładce.

5) pchnąć wprzód nakładkę i wyjąć ją wraz z rurą gazową,

6) przytrzymując rączkę zamkową, nacisnąć na spust, zwalniając napięty mechanizm zamkowy,

7) przekręcić wgórę i wyjąć zakrętkę komory spustowej,

8) odjąć komorę spustową,

9) lewą ręką odciągnąć nieco wtył rączkę zamkową (opierając kolbę o brzuch) tak, aby dolna oś dźwigni rygłowa znalazła się naprzeciw otworu w ścianie komory zamkowej, następnie przy pomocy zakrętki rury gazowej wypchnąć oś dźwigni w lewo (w stronę przeciwną rączce zamkowej).

10) cofnąć rączkę zamkową całkowicie wtył i odjąć ją.

11) posunąć suwadło nieco wtył,

12) wyjąć kurek,

13) wyjąć żerdź powrotną,

14) nacisnąć dźwignię rygla wtył i wdół,

15) wyjąć suwadło z tłokiem, ciągnąc je do przodu,

16) uchwycić kciukiem i palcem wskazującym lewej ręki dźwignię rygla i cofnąć wtył,

17) skrócić karabin w lewo, prawą ręką przy pomocy płaskiego końca klucza lub dna naboju podnieść tylne wodzidło zamka, następnie wyjąć zamek,

18) wyjąć iglicę,

19) wycisnąć końcem pocisku zacisk regulatora (ale nie całkowicie),

20) wykręcić regulator, pamiętając na jaki otwór był nastawiony.

Wyjęcie wyciągu i iglicy można uskutecznić także bez rozkładania karabina.

Wyjęcie wyciągu ze złożonego karabina w położeniu normalnem uskutecznia się w następujący sposób: odciągnąć lewą ręką rączkę zamkową do połowy jej drogi, następnie palcem wskazującym prawej ręki chwycić wyciąg za pazur i pomagając sobie kciukiem lub nabojem, cisnąć wyciąg nazwewnątrz i wprzód, wyjąć go.

Wymianę iglicy bez konieczności rozkładania karabina przeprowadza się w ten sposób: otworzyć pokrywę wlotu, przekręcić wzdół i wyjąć zakrytkę komory spustowej, odjąć ją, a przy pomocy klucza (jego otworu bocznego w przedniej części) cofnąć nieco żerdź sprężyny powrotnej do tyłu i wyjąć ją. Następnie cofnąć zamek do tyłu, a po wyciągnięciu tylnego wódzidła zamka, wyjąć zamek z komory i zamienić iglicę.

W wypadkach obluźnienia się skrzydełka zakrętki rury gazowej, należy postąpić w następujący sposób:

1) chcąc wyjąć zakrętkę należy:

- a) odjąć zakrętkę komory spustowej,
- b) przekręcić zakrętkę rury gazowej posługując się skrzydełkiem zakrętki komory spustowej jak śrubokrętem (rys. 17), a następnie zakrętkę komory spustowej wypchnąć zakrętkę rury gazowej z jej otworu (rys. 17 a).

2) Uszkodzoną zakrętkę oddać do naprawy rusznikarzowi a w jej miejsce użyć zapasowej, znajdującej się w niezbędniku.

31. Składanie karabina odbywa się w następującym porządku:

1) włożyć iglicę w trzon zamkowy tak, aby napinacz wszedł w wycięcie,

2) włożyć zamek w tylną część komory, poza wodzidłami przednimi i nacisnąć, aby zaskoczył za tylne wodzidło, poczem przesunąć go do przodu,

3) włożyć suwadło z tłokiem, wsuwając je w komorę zamkową od przodu, zębem kurkowym w stronę wjazdu,

4) włożyć kurek w tylną część suwadła, częścią zaokrągloną wtył,

5) nasunąć rygiel tak, aby wszedł przed oporę ryglową, dźwignię rygla pozostawić odchyloną wtył.

6) pchnąć suwadło wprzód tak, aby otwory w suwadle kurku i dźwigni rygla się zeszły, następnie włożyć dolną oś dźwigni rygla przez otwór w lewej ścianie komory zamkowej (od strony wyrzutnicy). Wkładanie tej osi ułatwia się przy pomocy żerdzi powrotnej, którą przewleka się przez wodzidło rączki zamkowej i otwory na suwadle, kurku i dźwigni rygla następnie z odwrotnej strony wsuwa się oś, nie dosuwając jej jednak całkowicie, aż do włożenia rączki zamkowej,

7) włożyć rączkę zamkową i dosunąć całkowicie dolną oś dźwigni rygla,

8) dopchnąć suwadło do przodu,

9) założyć żerdź powrotną. Jeden jej koniec włożyć w tłoczek sprężyny powrotnej, drugi wcisnąć z góry przez skośne wyżłobienie na tylnej ścianie suwadła, naciskając ją kciukiem aż zaskoczy w otwór na suwadle,

10) poruszyć kilkakrotnie rączką zamkową, aby sprawdzić czy mechanizm działa prawidłowo,

11) włożyć komorę spustową w komorę zamkową,

12) włożyć zakrętkę komory spustowej od strony rączki zamkowej i przekręcić ją w dół,

13) odciągnąć wtył rączkę zamkową (napiąć zamek),

14) wkręcić regulator w rurę gazową i włożyć zacisk regulatora, pamiętając o nastawieniu regulatora na poprzednio nastawiony otwór gazowy

15) włożyć rurę gazową na tłok, uważając aby jej nasada weszła w osadę rury gazowej na lufie. Wkładanie należy uskutecznić bardzo ostrożnie, aby nie pokaleczyć przedniej części tłoka gazowego,

16) włożyć od strony rączki zamkowej i przekręcić zakrętkę rury gazowej,

17) nacisnąć spust, trzymając rączkę zamkową i poruszyć kilkakrotnie rączką, aby sprawdzić dokładność działania broni,

18) zamknąć pokrywę włazu.

32.
Rozkładanie całkowite.

Rozkładanie całkowite może przeprowadzić tylko rusznikarz. Uskutecznia się ono w następujący sposób:

a) czynności od 1 do 20 rozkładania polewego — jak w § 30 — następnie:

b) przyrząd spustowy:

21) nacisnąć zatrzask wyrzutnika,

22) wyciągnąć wyrzutnik,

23) wyjąć sprężynę czepika,

24) wyjąć zatrzask wyrzutnika wraz z jego sprężyną,

25) wyjąć oś czepika,

nego zaczep kurkowy zatrzymuje suwadło wty-
le, przerywając ogień. Ażeby ponownie oddać
strzał, trzeba zwolnić spust i powtórnie nacisnąć.

Jeżeli strzelec naciska spust nie dość
silnie, to spust nie cofa się całkowicie wtył,
przerywacz nie ześlizguje się po osadzie zaczepu
kurkowego i działa jak przy ogniu ciągłym.

Dlatego też przy oddawaniu strzałów poje-
dyńczych należy za każdym razem silnie na-
cisnąć spust.

Ażeby karabin zabezpieczyć, należy skrzy-
dełko bezpiecznika ustawić na literę „B”
(rys. 22). Wał bezpiecznika wchodzi swą
pełną częścią za spust w ten sposób, że unie-
możliwia jego obrót a tem samem podniesienie
się przerywacza.

Wobec tego niemożliwe jest też i zwol-
nienie zaczepienia.

Ażeby rozładować, należy kciukiem na-
cisnąć wyłącznik. Nacisk wyłącznika cofa cze-
pik z pod zaczepu magazynka, który nie
trzymany sam wypada z włazu. Gdyby maga-
zynek nie wypadł sam, należy go wyjąć ręką.

Po wyjęciu magazynka należy zaglądnąć
przez wyrzutnicę do komory zamkowej i lufy,
czy niema naboju lub łuski, a następnie po-
ciągnąć za spust i zamknąć pokrywę włazu.

Karabin jest rozładowany.

4. Przygotowanie broni do strzelania.

1) Wyjąć broń z pokrowca, rozstawić
nóżki, usztywnić je rozpórką i postawić ka-
rabin na ziemię.

2) Sprawdzić przez kilkakrotne poru-
szenie rączką czy mechanizm działa sprawnie.

39.
Zabezpie-
czanie.

40.
Rozłado-
wanie.

41.
Przed
strzelaniem

3) Napiąć zamek. Przed każdym strzelaniem szkolnym przetrzeć lufę wyciorem. W warunkach zaś polowych, skoro tylko to jest możliwe.

4) W razie potrzeby naoleić mechanizm zamkowy (przez wyrzutnicę), przyrząd spustowy (odjąć go w razie potrzeby) i tłok (zdjąć rurę gazową w razie potrzeby).

5) Sprawdzić nastawienie regulatora.

6) Sprawdzić działanie celownika.

7) Sprawdzić, przez naciśnięcie górnego naboju w magazynku, czy naboje poruszają się lekko.

8) Do strzelania ślepego — zakręcić odrzutnik do ślepych naboji, strzelając tylko przy otworze gazowym Nr. 3 (największym), gdyż przy innym otworze karabin może działać wadliwie.

42.
Podczas
strzelania.

W każdej najmniejszej nawet przerwie chłodzić lufę. W tym celu napiąć mechanizm, aby ułatwić przewianie lufy oraz, o ile czas pozwala, okładać lufę mokremi szmatami, pilnując jednak, aby woda nie dostała się do otworów gazowych i otworów rury gazowej, które w tym celu należy przykryć suchą szmatą. Poza tem przetrzeć lufę wyciorem.

Mechanizm lekko naoleić.

Unikać przesanego tłuszczenia mechanizmu, szczególnie podczas silnych mrozów.

5. Zacięcia.

43. Zacięciem nazywamy wadliwe działanie
Przyczyny broni.
zacięć.

Przyczyną zacięć może być:

1) brak opieki nad karabinem, a więc

złe czyszczenie, niedokładne przygotowanie do strzelania i t. p.

Są to najczęstsze i najważniejsze przyczyny zacięć.

2) Złe, pogięte lub uszkodzone magazynki; wadliwość ta powstaje przeważnie wskutek niedbałego obchodzenia się z magazynkami przy ładowaniu i przenoszeniu.

Aby jej uniknąć, należy z magazynkami obchodzić się jak najstaranniej, a magazynki, które dają częstsze zacięcia, wyłączyć od strzelania.

3) Zanieczyszczenie broni lub amunicji.

4) Wada amunicji.

5) Uszkodzenie poszczególnych części karabina.

Przy dostatecznej dbałości o broń i amunicję te dwa ostatnie wypadki zachodzą niezmiernie rzadko.

W razie zacięcia należy przedewszystkiem powtórzyć rączką i dalej strzelać. Jeżeli to nie pomaga, lub jeżeli zacięcia powtarzają się zmienić magazynek. Dopiero jeżeli i to nie pomogło przystąpić do systematycznego badania przyczyny zacięcia i do jej usunięcia.

Jeżeli karabin jest silnie rozgrzany, zachodzi możliwość, że nabój w lufie sam się zapali.

Dlatego też przy silnie rozgrzanej lufie, jeżeli zacięcie nie da się usunąć natychmiast jednym powtórzeniem, należy karabin odłożyć na bok, tak, aby ewentualny wybuch naboju nie mógł zranić nikogo z obsługi i poczekać trzy minuty. Dopiero po tym czasie wolno przystąpić do usuwania zacięcia.

Jeżeli zacięcie nieda się usunąć przez obsługę, należy karabin oddać do naprawy rusznikarzowi.

44.
Postępowanie
nie przy
zacięciach.

Objawy:	Przyczyna:	Środek zaradczy:
<p>1. Niewypał.</p>	<p>a) Amunicja. b) Starty groł igliczny. c) Złamany groł igliczny. d) Silne zanieczyszczenie. e) Osłabienie sprężyny powrotnej. f) Obecność ciała (złamane części) w mechanizmie utrudniającej ruch iglicy.</p>	<p>Jeżeli niewypały powtarzają się często, obejrzeć odłaski na spronce. Jeżeli ślady uderzenia są silne, wina leży w amunicji, którą należy zmienić. Jeżeli ślady są słabe, pkt. b, d, e „przezygnij” lub ich brak pkt. c, d, i „przezygnij” wina leży w mechanizmie. Kartaboin rozłożyć, przezygnij usunąć.</p>
<p>2. Wadliwe do-noszenie naboi.</p>	<p>Magazynek pogięty, nierówny, lub z pogiętymi przyłrzymywaczami.</p>	<p>Usunąć wadliwy magazzynek. Używać tylko magazynków dobrych. Magazynek który daje zacięcia wyłęczyc z użytku.</p>
<p>3. Zamek nie dochodzi całkowicie do przodu.</p>	<p>a) Magazynek silnie pogięty, naboł opiera się ostrzem o lufę.</p>	<p>a) jak pod 2)</p>

45.
Najczęściej spotykane zacięcia.

Objawy:	Przyczyna:	Środek zaradczy:
<p>4. Łuska nie wyrzucona na zewnątrz</p>	<p>b) Urwanie łuski.</p> <p>c) Silne zanieczyszczenie mechanizmu.</p> <p>d) Obecność ciała (złamana część) w mechanizmie.</p> <p>e) Osłabienie sprężyny powrotnej.</p> <p>f) Zbiłcie wewnętrznej krawędzi przedniej części tłoka.</p> <p>a) Wyrzutnik zbyt słaby.</p> <p>b) Słaby odrzut, z powodu: 1) winy amunicji, 2) niedostatecznego otworu lub częściowego zatkania otworów gazowych. Zamek nie dochodzi całkowicie wtył.</p>	<p>b) Włożyć wyciąg zerwanych łusek i wyciągnąć pozostałe części łuski.</p> <p>c) Karabin rozłożyć — usunąć przyczynę.</p> <p>d) Karabin rozłożyć — usunąć przyczynę.</p> <p>e) Zmienieć sprężynę powrotną.</p> <p>f) Oddać do naprawy rusznikarzowi.</p> <p>a) Zmienieć wyrzutnik.</p> <p>b) Jeżeli zacięcie zdarzy się raz, wina leży w naboju. Powłóczyć i dalej strzelać. Jeżeli zacięcie powtarza się powiększyć otwór regulatora. Gdy mimo to zacięcia się powtarzają, zmienieć amunicję. Jeżeli i to nie pomaga odjąć rurę gazową, regulator i przeczyścić otwory gazowe.</p>

Objaw:	Przyczyna:	Środek zaradczy:
<p>5. Zamek po strzale nie cofa się.</p> <p>6. Niewyciągnięcie naboju.</p>	<p>3) zużytej lufy.</p> <p>a) Brak odrzutu z powodu zatkania otworów gazowych.</p> <p>b) Obecnie ciała (złamana część) w mechanizmie.</p> <p>a) Silne zamieszanie komory nabojuwej, łuska pozostaje w lufie, wyciąg urywa część dna.</p> <p>b) Rozdęta komora nabojuwej, łuska pozostaje w lufie (patrz pod a)</p> <p>c) Wyciąg zhamowany lub starty.</p>	<p>Gdy i to nie pomaga, zmienić lufę.</p> <p>a) Odkręcić rurę gazową i regulator i przeczyszczyć otwory gazowe. Przy ochłodzeniu lufy wodą stosowne się ścisła do § 40.</p> <p>b) Usunąć.</p> <p>Łuskę wybić z lufy, komorę oczyścić i dalej strzelać. Jeżeli ponownie to zacięcia się powtarzają, winna być komora nabojuwej.</p> <p>Zamienić lufę.</p> <p>Zamienić.</p>

CZĘŚĆ II

Broń maszynowa piechoty.

I. RĘCZNY KARABIN MASZYNOWY wz. 28 (Rys. 12).

1. Ręczny karabin maszynowy wz. 28 jest bronią drutyną strzelecką. Dzięki niewielkiemu ciężarowi i rozmiarom może jej wszędzie towarzyszyć w walce. Charakterystyka.

2. Zasada działania ręcznego karabinu maszynowego jest oparta na wykorzystaniu gazów powstających przy strzale. Część gazów odprowadzona przez otwór w lufie do rury gazowej ciśnię na tłok, który wprowadza w ruch mechanizm broni.

3. Ręczny karabin maszynowy wz. 28 pozwala na ogień pojedynczy i ciągły. Ugniem zasadniczym są serie po 3—5 strzałów. Praktyczna wydajność takiego ognia wynosi około 60 strzałów na minutę.

4. Najważniejsze dane:

- kaliber lufy 7,9 mm,
- długość karabinu 1,1 m,
- ciężar broni około 9 kg,
- celowniki: najniższy 200 m — najwyższy 1600 m,
- szybkość początkowa: 815 do 850 m/sek,
- chłodzenie lufy powietrzem,
- skuteczność ognia: cele małe do 800 m — cele większe 1200 m.

2. zastosowaniem muszki kolowej ręczny karabin maszynowy nadaje się do ognia przeciwlotniczego do 600 m.

1. Lufa	6. Zamek
2. Komora zamkowa z kolbą	7. Tłok z suwadłem
3. Przyrząd celowniczy	8. Urządzenie powrotne
4. Przyrządy spustowe	9. Dwójnóg
5. Rura gazowa	10. Przybory

Części główne.

1. Lufa — chłodzona powietrzem (karbowana) w tylnej części posiada komorę nabojeową.

2. Komora zamkowa — służy do pomieszczenia i wodzenia zamka wraz z suwadłem. Posiada wycięcia — wodzidła. Przymocowana z tyłu kolba mieści w sobie osłabiacz odrzutu i urządzenie powrotne.

3. Przyrząd celowniczy — składa się z muszki i celownika.

4. Przyrząd spustowy — z wyrzutnikiem i bezpiecznikiem. Skrzydełko jego można nastawić na litery „P” — pojedynczy ogień, „C” — ciągły i „B” — zabezpieczenie.

5. Rura gazowa służy do wprowadzenia w ruch mechanizmu zamkowego. W przedniej części posiada regulator dopływu gazu. (3 otwory — mały, średni i duży).

6. Zamek z rygłem, iglicą i wyciągiem.

7. Tłok z suwadłem umieszczony w rurze gazowej przenosi na zamek ruch wywołany siłą gazów.

8. Urządzenie powrotne z osłabiaczem odrzutu ze sprężyną.

9. Dwójnóg — dźwigar, nóżki, rozpórka, płoty.

Działanie.

1. Przygotowanie do strzelania.

- przekonać się czy mechanizm działa sprawnie, poruszając kilkakrotnie rączką;
- napiąć zamek, w razie potrzeby naoliwić nieco zamek, spust i tłok;
- sprawdzić nastawienie regulatora;
- sprawdzić działanie celownika;
- sprawdzić, czy naboje magazynku poruszają się lekko;

2. Ładowanie.

- stworzyć pokrywę wlotu;
- pociągnąć rączkę w tył, aż suwadło zaczepi o zaczep kurkowy;
- włożyć magazynek we wzruszając go do oporu (czepki zaskoczy za zaczep magazynka i unieвозмолиwi jego wypadnięcie).

3. Położenie części po naładowaniu broni.

- zamek i suwadło są w położeniu tylnym;
- iglica napięta;
- zęb zaczepu zaskoczył za zęb kurkowy i trzyma mechanizm w tylnym położeniu;
- sprężyna powrotna jest silnie sprężona;
- magazynek — we wzruszając pierzawę naboje — w położeniu do-niesienia między zamkiem a lufą.

4. Pierwszy strzał.

- Z chwilą naciśnięcia spustu mechanizm działa następująco:
- spust podnosi do góry przerywacz, który unosi przednie ramie zaczepu kurkowego, a obniża tylne ramie, przez co ząb zaczepu nie trzyma zębu kurkowego,
 - zaczepienie zostało zwołnione,
 - sprężyna powrotna rozpręża się i popycha suwadło w przód za pośrednictwem tłoczka i łożyski powrotnej,
 - suwadło pociąga za pomocą kurka zamek,
 - zamek napotyka nabój i swym podajnikiem wysuwa go z magazynku, poczym wprowadza po wślizgu do komory nabojuowej,
 - nabój został podany, pater wyciągu uchwycił kryzę łuski,
 - trzon przylega czołkiem do dna łuski, lufa została zamknięta,
 - w końcowym ruchu zamka, zgrubienia wodzielki unosią rygiel częściowo do góry. Gdy trzon opiera się o lufę, suwadło z kurkiem idzie dalej do przodu, przy czym kurek pociąga za sobą dźwignię rygla, a ta obracając się unosi rygiel, który wchodził przez opór ryglowa. Nastąpiło zaryglowanie,
 - dźwignia rygla podnosząc się do góry odsłania kurek, który uderza w iglicę, ta zaś w spłonkę. Następuje odpalenie.

5. Ogień ciągły.

Jeżeli bezpiecznik jest nastawiony na literę „C” i strzelec stałe naciska na spust, mechanizm karabina, po odpaleniu pierwszego strzału działa następująco:

- gdy pocisk minie otwór gazowy, część gazów dostaje się przez ten brzoż przez otwór regulatora do komory gazowej, gdzie ciśnię na tłok, który cofając się popycha suwadło do tyłu,
- mechanizm zaczyna ruch wsteczny,
- początkowo tłok i suwadło cofają się bez trzonu zamkowego i rygla. Lufa jest jeszcze zaryglowana. W dalszym ruchu kurek połączony z suwadłem pociąga dźwignię rygla do tyłu,
- dźwignia obracając się obniża rygiel, który wychodzi z przed opory ryglowej. Nastąpiło odryglowanie,
- napora napinacza ciśnię na napinacz cofając iglicę w tył. Następuje napięcie iglicy,
- rygiel wyprostowany pociągany w tył przez swą dźwignię, cofa trzon, a z nim wyciąg. Wyciąg ciągnie w tył łuskę. Nastąpiło otwarcie i wyciągnięcie łuski,
- łuska dochodząc do wyrzutnika zostaje wytrącona i wyrzucona, magazynek podsuwa drugi nabój do góry, który przybiera położenie domieszczenia,
- suwadło cofając się ściśka sprężynę powrotną za pośrednictwem łożyski powrotnej i tłoczka, a w końcowym ruchu w tył uderza o osłabiacz odrzutu,
- przez stały nacisk na spust, strzelec powoduje uniesienie w górę przedniego ramienia zaczepu kurkowego, a obniżony ząb zaczepu nie zaciępi o ząb kurkowy,
- sprężyna powrotna rozpręża się. Zaczyna się powrotny ruch mechanizmu do przodu.

6. Przerwanie ognia.

Z chwilą zwołnienia spustu mechanizm działa następująco:

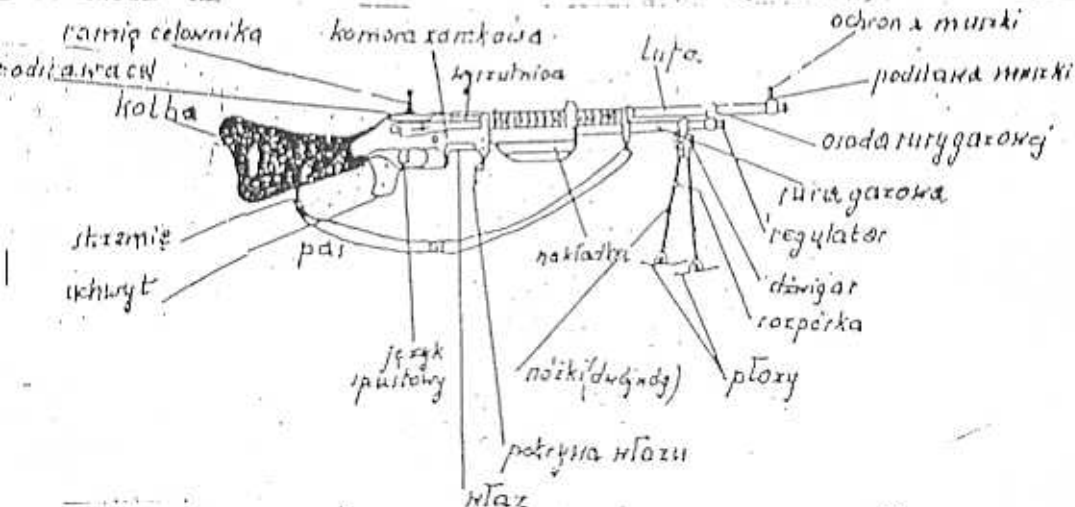
- sprężyna zaczepu kurkowego podnosi ząb zaczepowy do góry i obniża przerywacz,
- ząb zaczepowy zaciępi o ząb kurkowy,
- Odciągnąć rączkę zamkową do tyłu,
- obrócić w dół i wyjąć zakrętkę rury gazowej,
- podnieść pokrywę wkładu, położyc na nakładce, poczem pchnąć nakładkę do przodu i wyjąć wraz z rurką gazową,
- przytrzymując rączkę zamkową nacisnąć spust, zwołnić zamek z napięcia,
- przekręcić w górę i wyjąć zakrętkę komory spustowej,
- odjąć chwyt ze spustem,
- cofnąć rączkę zamkową tak, by dolna oś dźwigni ryglowej znalazła się naprzeciw otworu w ścianie komory zamkowej, poczem wypchnąć oś dźwigni w prawo,
- cofnąć całkowicie i odjąć rączkę zamkową,
- cofnąć nieco suwadło i wyjąć kurek z łożyski powrotnej,
- nacisnąć dźwignię rygla w tył i w dół — wyjąć suwadło z tłokiem,
- wyjąć zamek, górna oś dźwigni rygla, iglicę,
- wykręcić lufę,
- wypić zacisk regulatora i wykręcić regulator.

Rozkładanie.

— w odwrotnym porządku

Składanie.

- Zmiana wyciągu. — odciągnąć lewą ręką rączkę zamkową w tył do połowy jej drogi,
— palcem wskazującym prawej ręki uchwycić wyciąg za pazur,
— wyjąć wyciąg, cisnąć go na zewnątrz i wprzód, pomagając sobie kciukiem lub nabojem,
— założyć nowy wyciąg.
- Zmiana iglicy. — otworzyć pokrywę wlotu,
— odjąć zakrętkę komory spustowej,
— przy pomocy klucza coinać nieco żerwi sprężyny powrotnej w tył, poczem ją wyjąć,
— coinać zamek w tył,
— wyciągnąć tylne woździło zamka,
— wyjąć zamek z komory,
— zmienić iglicę na nową.
- Obłudnienie zakrętki rury gazowej. — Odjąć zakrętkę komory spustowej,
— przekręcić zakrętkę rury gazowej, posługując się skrzydełkiem zakrętki komory spustowej, poczem wypchnąć zakrętkę rury z jej otworu.
— nałożyć nową zakrętkę
- Niszczenie — Odjąć chwyt, odszpeci lub zagrzebać,
— po sprawdzeniu czy w komorze nabojeowej nie ma naboju (magazy: — k mwał być wyjęty) trzymając za lufę rozbić broń.

Ręczny karabin maszynowy „Browning'a” wz. 28

od bezpiecznego opuszczenia...
jąc wypału). Jedno z nich ma moletowany występ (tabl. I/14) do naciskania kciukiem przy opuszczaniu kurka, a drugie ramię (15), umieszczone wewnątrz osady zamka, ma dwa zaczepy, z których jeden wchodzi w odpowiednie wycięcie iglicy i przesuwają ją do przodu, a drugi naciska na przerywacz spustowy (16 — tablica II).

Na suwadzie znajdują się przyrządy celownicze: muszka stała i szczerbina wymienna.

R. K. m. Browning's wz. 28.

